

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 126/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Illeš, Šimčák, Brösl, s. r. o., Štúrova 27, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Alexander Brösl, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 617/2015 z 9. septembra 2015, uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Co 148/2015-104 z 8. apríla 2015 a uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 20 C 231/2014 z 9. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2016 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 617/2015 z 9. septembra 2015, uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 3 Co 148/2015-104 z 8. apríla 2015 a uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 20 C 231/2014 z 9. januára 2015.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že v právnej veci žalobcu – spoločnosti ██████████, proti sťažovateľovi ako žalovanému bolo uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 20 C 231/2014 z 9. januára 2015 nariadené predbežné opatrenie, ktorým sa sťažovateľovi zakázalo nakladať s nehnuteľnosťami, resp. spoluvlastníckymi podielmi v jeho vlastníctve. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Co 148/2015-104 z 8. apríla 2015 bolo uznesenie okresného súdu v časti zmenené tak, že sťažovateľovi sa zakázalo po dobu jedného roka od doručenia uznesenia nakladať s nehnuteľnosťami, resp. spoluvlastníckymi podielmi v jeho vlastníctve. Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 617/2015 z 9. septembra 2015 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu. Uznesenie najvyššieho súdu sa stalo právoplatným 7. decembra 2015.

Porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že hoci podal proti uzneseniu krajského súdu tzv. neúplné (*blanko*) dovolanie, okresný súd ho v rozpore s ustanovením § 241 ods. 3 a 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) nevyzval na doplnenie neúplného dovolania (na uvedenie dovolacích dôvodov, rozsahu napadnutého rozhodnutia a návrhov na doplnenie dokazovania), čo viedlo k tomu, že najvyšší súd dovolanie odmietol pre neprípustnosť. Tento nesprávny procesný postup okresného súdu nenapravil ani najvyšší súd.

Podľa názoru sťažovateľa nedodržaním postupu podľa § 241 ods. 3 a 4 OSP neboli splnené procesné podmienky na predloženie neúplného dovolania najvyššiemu súdu, keďže predpokladom na predloženie dovolania na rozhodnutie najvyššiemu súdu bola jednak

výzva na doplnenie alebo opravu neúplného dovolania v určenej lehote, ale tiež aj márne uplynutie lehoty určenej na opravu, príp. doplnenie dovolania. Za týchto okolností nebol najvyšší súd oprávnený o tomto neúplnom dovolaní rozhodovať, ale pochybenie okresného súdu mal sám odstrániť analogickým použitím ustanovenia § 211 OSP.

Sťažovateľ je presvedčený, že postupom, ktorý je v zrejmom rozpore s Občianskym súdnym poriadkom, bolo zasiahnuté do jeho práv na súdnu ochranu, pretože bol ukrátený o možnosť svoje dovolanie náležite odôvodniť a uplatniť dovolacie dôvody, a tým aj o možnosť nechať preskúmať uznesenia okresného súdu a krajského súdu. Podľa sťažovateľa na tom nič nemení skutočnosť, že najvyšší súd preskúmal podmienky prípustnosti dovolania a konštatoval, že dovolanie nie je prípustné. Napokon sťažovateľ poukázal na to, že bez toho, aby najvyšší súd poznal dovolacie dôvody, ktoré chcel on uplatniť, nemohlo dôjsť k riadnemu preskúmaniu prípustnosti dovolania, pretože sťažovateľovi bolo znemožnené argumentovať proti postupu a rozhodnutiam súdov nižšieho stupňa.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (...) na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 09. septembra 2015, č. k. 8 Cdo 617/2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 8. apríla 2015, č. k. 3Co/148/2015-104 a uznesením Okresného súdu Michalovce zo dňa 9. januára 2015 č. k. 20C/231/2014 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 9. septembra 2015, č. k. 8 Cdo 617/2015 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet Advokátskej kancelárie Illeš, Šimčák, Brössl, s. r. o., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

3. Z dovolania z 2. júna 2015 doručeného okresnému súdu 3. júna 2015 podaného právnym zástupcom sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ podáva v zákonom ustanovenej lehote dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Co 148/2015-104 z 8. apríla 2015.

Na základe tohto dovolania sťažovateľ navrhol, aby najvyšší súd uznesenie krajského súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietne alebo uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti na ďalšie konanie.

4. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 617/2015 z 9. septembra 2015 vyplýva najmä, že:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení.

Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., tieto ustanovenia ale neplatia, ak ide (o. i.) o uznesenie o predbežnom opatrení (pozri § 239 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie odporcu smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, preto dovolanie proti nemu je v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné.

So zreteľom na povinnosť dovolacieho súdu skúmať vždy, či v konaní nedošlo k procesnej vade konania spôsobujúcej zmätočnosť (242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd aj otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku či uzneseniu) odvolacieho súdu, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa

už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie v zmysle § 239 O.s.p. prípustné. Právne relevantné nie je však samo tvrdenie dovolateľa o takejto vade, ale iba zistenie, že v konaní k takejto vade skutočne došlo. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 a/ až g/ O.s.p. nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení vyvodiť nemožno.

Vzhľadom na to, že dovolanie odporcu nie je podľa § 239 a § 237 O.s.p. prípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol (§ 243 ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).“

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj

návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

6. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 617/2015 z 9. septembra 2015, uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 148/2015-104 z 8. apríla 2015 a uznesením okresného súdu sp. zn. 20 C 231/2014 z 9. januára 2015. Sťažovateľ je presvedčený, že súdy porušili ním označené práva, pretože okresný súd ho v rozpore s v tom čase platným a účinným ustanovením § 241 ods. 3 a 4 OSP nevyzval na doplnenie neúplného dovolania (na uvedenie dovolacích dôvodov), čo viedlo podľa sťažovateľa k tomu, že najvyšší súd jeho dovolanie odmietol pre neprípustnosť. Sťažovateľ tiež namieta, že uvedený nesprávny procesný postup okresného súdu nenapravil ani najvyšší súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom(...)

7. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 20 C 231/2014 z 9. januára 2015 a uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 148/2015-104 z 8. apríla 2015

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

Sťažovateľ svojou sťažnosťou napáda aj súvisiace uznesenie okresného súdu v spojení s predmetným uznesením krajského súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

8. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 617/2015 z 9. septembra 2015

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05).

Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

9. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či porušenie § 241 ods. 3 a 4 OSP, ku ktorému v okolnostiach danej veci bezpochyby došlo (všeobecné súdy nevyzvali sťažovateľa na doplnenie tzv. blanko dovolania), signalizuje potenciálnu arbitrárnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery najvyššieho súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať

porušenie označených ústavných práv napadnutým postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ani orgánom ochrany zákonnosti, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je síce pravdou, že v jednom zo svojich skorších rozhodnutí ústavný súd vyslovil, že porušením čl. 46 ods. 1 ústavy je každé porušenie zákona upravujúceho konanie pred súdom [(porov. I. ÚS 26/94, č. 2/1994 Zbierky nálezov a uznesení ústavného súdu (ďalej len „ZNaU“)], tento názor sa v neskoršej judikatúre neudržal. Podľa v súčasnosti už ustálenej judikatúry sa nie každé porušenie zákonnosti považuje zároveň za porušenie ústavnosti (porov. v tomto smere už II. ÚS 23/96, č. 6/1997 ZNaU, ale napr. aj II. ÚS 273/2013). Podľa ústavného súdu je teda pri posudzovaní nedostatkov v postupe všeobecného súdu pred vydaním napadnutého rozhodnutia vždy potrebné uvážiť, do akej miery prípadné porušenie zákona zakladá pre sťažovateľa aspoň trochu reálnu možnosť dosiahnuť iné (pre neho priaznivejšie), nové rozhodnutie. Ak takáto možnosť neexistuje, pretože napadnuté rozhodnutie je správne a ani prípadné odstránenie vytýkaného nedostatku v novom konaní by neumožnilo všeobecnému súdu rozhodnúť inak, pre sťažovateľa priaznivejšie, treba podľa názoru ústavného súdu považovať takýto procesný nedostatok – hoci by aj bol porušením zákona – len za porušenie zákonnosti, no nie ústavnosti. Preto je podľa ústavného súdu vylúčené, aby vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku porušenia procesného predpisu (Občianskeho súdneho poriadku) v konaní všeobecného súdu o dovolaní, ak by ani v prípade, že by všeobecný súd v ďalšom konaní vytknutý nedostatok odstránil, v dôsledku jednoznačnej zákonnej úpravy ani teoreticky by neprichádzalo do úvahy, aby súd dovolaniu sťažovateľa vyhovel.

Na základe týchto úvah dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľom vznesená námietka by v okolnostiach danej veci nemohla byť akceptovateľná, aj keby najvyšší súd vyzval sťažovateľa na doplnenie svojho „blanko“ dovolania. Najvyšší súd totiž po preskúmaní napadnutého uznesenia správne konštatoval, že dovolanie *„odporcu smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, preto dovolanie proti nemu je v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné“*. Na uvedenom zistení by vôbec nič nemenila ani

skutočnosť, pokiaľ by sťažovateľ svoje dovolanie – po výzve všeobecného súdu – riadne odôvodnil. Okrem uvedeného napriek tomu, že sťažovateľ „procesné vady konania v zmysle § 237 a/ až g/ O.s.p. nenamietal“, najvyšší súd (ex offio) preskúmal napadnuté konanie aj z tohto pohľadu a dospel k záveru, že „ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo“. Z uvedeného vyplýva, že v zásade by sa na veci nič nemuselo zmeniť ani vtedy, keby sťažovateľ svoje dovolanie na základe výzvy riadne odôvodnil. Najvyšší súd sa vo svojom uznesení s procesnými vadami v zmysle § 237 OSP aj tak zaoberal, a preto podľa názoru ústavného súdu nemožno pochybenie najvyššieho súdu spočívajúce v nevyzvaní sťažovateľa na odôvodnenie svojho dovolania považovať za natol'ko intenzívne, aby zasahovalo do ústavnej sféry, na ochranu ktorej je ústavný súd povolaný (porov. už citovaný čl. 124 ústavy). Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol v tejto časti sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

9. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017